

Κ. Παλαμ., Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ. 2, 85. Συνών. *γεννα-
ρίτικος, γενναριώτης, γενναριώτικος*. β) Τὸ οὐδ.
κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. ἡ κακὴ ψυχικὴ διάθεσις, ὁ ἐκνευ-
ρισμὸς Κεφαλλ.: Φρ. *Ἔχει τὰ γενναριάτικα του* (ἔχει τοὺς
θυμούς του, εἶναι ὠργισμένος). Συνών. φρ. *Ἔχει τὶς κα-
κιές του. Ἔχει τὰ φεγγάρια του*.

γενναρίζω Βιθυν. (Παλλαδάρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.
Μιμοῦμαι τὸν Ἰανουάριον, κάμνω ὅ,τι καὶ ὁ Ἰανουάριος,
ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ. *Γεναρίζει, φλεβαρίζει καὶ καλοκαιρᾶς
μυρίζει* (κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἐπικεῖται ἡ πρὸς τὴν ἀνοι-
ξιν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ).

Γενναρίτης ὁ, ἀμάρτ. *Γεν-ναρίτης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

Ὁ μὴν Ἰανουάριος: Ἄσμ.

Ἀρκιμην-νιά κι ἀρκιχρον-νιά κι ἀρκή τοῦ *Γεν-ναρίτη*
κι ἀρκήμ βοῦ περιπάτησεν ὁ Κύριος 'ς τὸν γόσμο.

γενναρίτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Γενναρίτικο σκοτάδι* (πυ-
κνὸν σκότος) Ἀρεόπ. *Γενναρίτικη νύχτα* (νύξ μακρὰ καὶ
λίαν σκοτεινὴ) Κίτ. *Γενναρίτικο φεγάρι* (ἡ λίαν λαμπρὰ σε-
λήνη) αὐτόθ. || Φρ. *Ἔναι σὰ γενναρίτικη νύχτα* (δι' ἀνθρωπον
σύνοφρον καὶ στενοχωρημένον) αὐτόθ. || Γνωμ. *Γενναρίτικο
φεγάρι παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα* (διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς σε-
λήνης κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα) αὐτόθ.

γενναριώτης ἐπίθ. ἀμάρτ. *γενναριώτ'ς* Προπ. (Ἀρτάκ.
Κύζ.) Θηλ. *γεν-ναριώτισσα* Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιώτης.

Ὁ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐνεργῶν ἡ λαμβάνων ὑπαρξιν
Ἀρτάκ. Κύζ.: Φρ. *Γενναριώτ'ς* κάττος (ἐπὶ ἀσελγῶν, διότι ὁ
γάττος κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., ἡ ἀγελάς, ἡ γεννηθεῖσα κατὰ τὸν
Ἰανουάριον Νίσυρ.

γενναριώτικος ἐπίθ. Αἰγιν. Ἀττικ. Οὐδ. πληθ. *γεν-να-
ριώτικα* Πάτμ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γενναριώτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ικος.

Γενναριάτικος, ὁ ἰδ. Αἰγιν. Ἀττικ.: Γνωμ. *Γενναριώ-
τικον φεγγάρι κλάδευε καὶ μέραν μὴ ξετάζης* (καθ' ὅλην
τὴν διάρκειαν τῆς πλησιφαοῦς σελήνης τοῦ μηνὸς Ἰανουα-
ρίου εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεταί τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων).

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Αἱ αἰγες, αἱ ὁποῖαι
γεννοῦν κατὰ τὸν Ἰανουάριον Πάτμ. 2) Ἡ ὕψιμος σπορὰ
Νίσυρ.

γενναροκαβαλλικεύω ἀμάρτ. *γεν-ναροκαβαλ-λ^αικεύω*
Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τοῦ ρ. *καβαλλικεύω*.

Χρησιμοποιοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ ὑποζύγια δι' ἱππα-
σίαν: Γνωμ. *Ἀγγουστοτάζει, γεν-ναροκαβαλ-λ^αήκα* (τὰ ὑπο-
ζύγια πρέπει νὰ τρέφονται καλῶς πρὸ τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ
εἶναι κατ' αὐτὸν ἀκμαῖα πρὸς ἐργασίαν).

Γέναρος ὁ, ἀμάρτ. *Γέν-ναρος* Πάτμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* ὡς μεγεθ.

Ὁ Ἰανουάριος ὡς ἔχων περισσοτέρας ἡμέρας ἐν σχέσει

πρὸς τὸν Φεβρουάριον: Φρ. *Ἔβγα σὺ ὁ Γέν-ναρος | νὰ μπῶ
'γὼ ὁ Φλέβαρος | νὰ κάμω νιούς καὶ γέροντες | νὰ κατου-
ροῦ 'ς τ' αὐλάκι*.

Γεναροφλέβαρο τό, Πελοπν. (Οἶτυλ. Λεῦκτρ.) Πληθ.
Γεναροφλέβαρο Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ.
Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *Γενάρης* καὶ *Φλεβάρης*.

Ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν δύο μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φε-
βρουαρίου ἐνθ' ἀν.: Θὰ ῥθοῦνε τὰ *Γεναροφλέβαρο* καὶ θὰ δῆς
τὸ κρῦο Γέρμ. Τὰ *Γεναροφλέβαρο* ἔγινε ὁ κλάδος Κάμπος
Λακων. Μάν. || Ἄσμ.

Τὸ Μάη πάει 'ς τὰ κουκκιά, τὸν Ἀουστο 'ς τ' ἀβέλι
καὶ τὰ *Γεναροφλέβαρο* 'ς τὶς τρυπες *βαυνοβγαίνει*
(ἐνν. ὁ ἄρκαλος, ὁ ἀσβός) Σέλιν.

γενᾶς ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θηλ. *γεν-νοῦ* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ γενειοφόρος. Συνών. *γενάδας, γενᾶτος, γενειάτης*,
μουσαῖτος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. καὶ ὡς παρων. Κεφαλλ.

γενᾶτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Ἀφσάρ.)
Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Δεσφ.) — Ἰ. Βενιζέλ.,
Παροιμ.², 184, 114. Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1, 253 Γ. Ξενοπ.,
Ὁ κακὸς δρόμ., 30 Κόσμος, 173 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ.
Πρω. Δημητρ. *γινᾶτους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.
Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γενᾶτε* Τσακων. (Πραστ.) *ενᾶ-
τος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἀν.: *Σὰ γινᾶτους παππᾶς εἶν' αὐ-
τὸς* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τοῦ κριμνύδ' εἶμι γινᾶτου* αὐτόθ.
Ἦρθε ὁ αἰ-Νικόλας μὲ τ' ἄσπρα *δον' ἐνάκια*, τσι' ἐνᾶτοι
χαιρετᾶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Μὰ ἔνα γριῖδι ἐνᾶτο 'τον ἡ γριᾶ*
Παναιώτα αὐτόθ. *Ἦγκι δύο, ἔνα γενᾶτε τσ' ἔνα σπανέ*
(ἦσαν δύο, ἕνας μὲ μεγάλα γένια καὶ ἕνας σπανός) Τσακων.
(Πραστ.) *Γενᾶτη γίδα* Πελοπν. (Μεσσ.) *Γενᾶτ' γίδα* Στε-
ρελλ. (Δεσφ.) *Ἐνας ψηλός, μαυρειδερός βοσκός μὲ τὰ*
γενᾶτα *κι ἄγρια τραγιά του* Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Παροιμ.
Οἱ γινᾶτ' τρῶν τὰ ψάρια (ἐπὶ τῶν πολυεξόδως διαιτω-
μένων, ὡς οἱ εἰς τὰς πόλεις καλῶς διαιτώμενοι κληρικοὶ)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο | καὶ τὸ δασομουστακάτο
Ἰων. (Κρήν.) Συνών. *γενάδας, γενᾶς, γενειάτης, μου-
σαῖτος*. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὥριμος Ἄνδρ.

γενέθλια τά, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *γενέθλιος* οὐσιαστι-
κοποιηθέν.

Ἡ γενέθλιος ἡμέρα, ἡ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τελουμένη ἐορτή:
*Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Σήμερα γιορτάζω τὰ γενέ-
θλιά μου. Ἐχω γενέθλια*. Πβ. Εὐριπίδ. Ἰων, 653 «θύσαι
θ' ἄ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν».

γενειάδα ἡ, κοιν. *γινειάδα* Σάμ. *γενᾶδα* Πόντ. (Κερασ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *ενειάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ) *γενεάδα*
Ζάκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ.
Πρω. Δημητρ. *γεν-νεάδα* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γενειάς*. Ὁ τύπ. *γενεάδα* καὶ παρ'
Ἐρωτοκρ. Α 617 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' οἱ δύο τοὺς ἐντρο-
πιάσασι δίχως νὰ τοὺς γνωρίσου, | γιὰτ' εἶχαν εἰς τὸ πρόσω-
πον γενεάδες καμωμένες». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ γενειὰς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἦτανε σὰ βροφήτης μὲ τῇ γενειάδα του Κεφαλλ. Οἱ παλαιοὶ δασκάλοι εἶχαν καὶ γενειάδες αὐτόθι. Ἔχει μία γενειάδα ὁ παππᾶς, ποὺ κατεβαίνει ὡς τὸ στῆθος του Κρήτ. Ἀφησε γενειάδα σὰ βαππᾶς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σὰ σαρωνιά εἶν' ἡ γενειάδα δου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐμορφο γενάδα ἔχεις Ὁφ. Ἐσπρισην ἡ γενάδα μ' Τραπ. Ἀποὺ τότες ἀπ' χήριμι δὲ ξουρίστ' κι ἐκαμι μιὰ γινειάδα σὰ βαππᾶς Σάμ. Σὰ στεκότανε μπρὸς 'ς τὴν Ὠραία Πύλη μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα του, λὲς κ' ἦτανε ἴδιος ὁ Θεὸς Κ. Παρορίτ., ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.*

Γιὰ ξύρτσον τὴν γενάδα σου καὶ γίνον παλληκάριν καὶ κούρεφον τὸν μαῦρον σου καὶ ποῖσον νὸν πουλάριν (νὸν=νέον) Τραπ. Συνών. γενάδα, γένι, μουσί.

γενειάζω Κρήτ. Μύκ. Σέριφ. Σῦρ. — Ἀ. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 223 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 446 Πρω. Δημητρ. γενειάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γινειάζου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) Τῆν. ἑνειάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. γενειάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἐκφύω τρίχας εἰς τὸ πρόσωπον, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.: *Δὲν ἔναι μικρός, ἐγένειασε τώρα Κίτ. Πβ. καὶ Ἰατροσόφ. 16^{ου} αἰ., Ἀθηνᾶ 43 (1931), 161 «εἰς τὸ πρόσωπον ὅταν γενειάζῃ».* β) Ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ ξύρισμα, εἶμαι ἀξύριστος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Μὰ ἰάδα καὶ δὲν ξυρίζεσαι, μόνο ἑνειασες κ' εἶσαι σὰν ἀχινός;* Ἀπύρανθ. *Ἦτανε γενειασμένος καὶ ἀχτένιστος* Κίτ. Μάν. 2) Ἐπὶ φυτοῦ, ἐκφύω ριζίδια Μύκ. Σέριφ. Σῦρ. Τῆν. (Ἰστέρν.): *Τὸ φυτὸ γενειάζει* Μύκ. *Γινειάζ' ἡ καταβουλάδα Ἰστέρν.* β) Ἐπὶ ἀναρριχητικῶν φυτῶν, ἐκφύω ριζίδια δι' ὧν προσκολλῶμαι ἐπὶ τῶν δένδρων Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) — Ἀ. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Δημητρ.: *Ὁ κισσὸς γενειάζει* Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὅπου ἀπαντήση ριζιμιὸ κι ὅπου εὗρη χαραμάδα γενειάζει ἐκεῖ βαθειὰ βαθειὰ κ' ὑφαίνει τὸν πλοκό του ἀδιάβατη γεροβολιά, πυκνὴ κι αἰώνια φράχτη (ὁ κισσὸς) Ἀ. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

γενειάτης ὁ, Κρήτ. γενάτες Πόντ. (Ἀδισ. Ἀμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γενειάτης.

Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἄν.: *Εἶμαι γενειάτης ἄθροπος καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀρέπεσαι Κρήτ. Ἐκεῖ πὸ πέρα εἶναι νας σπήλιος μεγάλος καὶ κάθετα 'ς τὴ μέση ἑνας γενειάτης καὶ γύρου γύρου κάθοδαι οἱ πλιὰ μικροὶ διαόλοι (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθι. Οὐλὸν γενᾶτ' ἔσαννε Ὁφ. Γέρος γενάτες ἔρθεν αὐτόθι. || Φρ. Ἐναν κρούγει τὸν λιβρόν καὶ δύο τὸν γενάτεν (λιβρόν=σπανόν· ἑνας κτυπᾷ τὸν σπανόν καὶ δύο τὸν γενειοφόρον· εἰρωνικῶς δι' ἄνθρωπον ἀνίκανον καὶ καυχώμενον ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ νικήσῃ τοὺς ἄλλους) Ἀδισ. Χαλδ. Συνών. γενᾶς, γενᾶτος, μουσᾶτος.*

γενεοκυκλάδα ἡ, ἀμάρτ. γεν-νεοκυκλάα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐς. γενεὰ καὶ κυκλάδα.

Οἱ συγγενεῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρός, ὁ κύκλος, τὸ σύνολον τῶν συγγενῶν: Παροιμ. *Τὸ δένδρομ μὲ τίς κλώνους του πρέπει κι ἄθ-θροπος μὲ τὴν γεν-νεοκυκλάαν δου (αἱ ἐπαφαὶ καὶ αἱ σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ περιορίζωνται μετὰ τῶν συγγενῶν του) || Ἀσμ.*

Ξεμυστερεύτης κ' εἶπες το 'ς τίς ἐικολογιές σου, 'ς τίς γεν-νεοκυκλάες σου κ' ἐποσουρέφασί με

(ἐικολογιές=ἐδικολογιές, συγγένειαι, συγγενεῖς, ἐποσουρέφασι=ἐσυκοφάντησαν).

γενεραλᾶτο τό, Λεξ. Βάιγ. γκενεραλᾶτο Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *generalato*=διοικητήριον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ διοικητήριον Παξ. — Λεξ. Βάιγ. 2) Τὸ ἀξίωμα τοῦ γενεράλη Παξ. 3) Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν Παξ.: *Κατέβηκε 'ς τὸ χωριὸ ὅλο τὸ γκενεραλᾶτο.*

γενεράλης ὁ, Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. γενεράλες Θήρ. γκενεράλης Ἡπ. Παξ. Πάτμ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. τζενεράλης Κεφαλλ. Μέγαρ. Νάξ. Πελοπν. (Γαλατ.) — Λεξ. Βάιγ. τζενεράλες Ἀθῆν. Θήρ. γενεράλε τό, Θήρ.

Τὸ Βυζαντ. γενεράλης, παρ' ὃ καὶ τζενεράλης, ὃ ἐκ τοῦ Ἰταλ. *generale*=στρατηγός. Οἱ τύπ. τζενεράλης καὶ ντζενεράλης καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀρχηγὸς στρατοῦ ἢ στόλου, στρατηγός, ναύαρχος, διοικητὴς Ἀθῆν. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. Νάξ. Πάτμ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: *Φρ. Εἰς ἐσὲ τὸ γενεράλη | τὸ κατράμι εἶναι χαζίρι, | στεῖλε τ' ἄσπρα νὰ τὸ πάρης (χαζίρι=ἐτοιμον· ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἀξιοπίστου) Θήρ. Πελοπν. (Κορινθ.) || Ἀσμ.*

Φέδη μου, ρῆγα νὰ σὲ ἰδῶ καὶ βάιλα 'ς τὴν Πόλη καὶ γενεράλη 'ς τοὺς Κορφοὺς καὶ μέσα 'ς τ' Ἀργοστόλι Κεφαλλ.

Τρεῖς καλογέροι κάθουσαι καὶ κάνουν ἀρτζουχάλι, 'ς τὴ Μοσκοβιά τὸ βέβουνε μέσα 'ς τοῦ γενεράλη (ἀρτζουχάλι=ἐγγραφὸς αἵτησις, ἀναφορὰ) Κρήτ.

Κουβάρε, ρῆγα τσῆ Φραγιᾶς καὶ πρίτζιπα τσῆ Πόλης καὶ τζενεράλε καὶ κριτῆ τσῆ Σαδορίνης ὅλης

Θήρ. 2) Ἰχθὺς μικροῦ μεγέθους, χρώματος ἐρυθροῦ Πελοπν. (Γαλατ.) 3) Τὸ οὐδ. ἐπὶ πράγματος, τὸ ἐξοχόν, τὸ ἀρίστης ποιότητος Θήρ.: *Ἐχω ἕνα κρασί, μὰ εἶναι προῖμα γενεράλε.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκενεράλης ὡς παρων. Κύθηρ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γενεράλης Κρήτ. Πελοπν. (Ξηροκ.) Γενεράλες Κρήτ. Τζινεράλ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γενεράλη, τοῦ Πελοπν. (Καμίν.), Τζιναράλι Ἡπ. (Μαργαρ.), Τ' Γκενεράλ' τοῦ Πηγάδ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

γενετή ἡ, λόγ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γενεθὴ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γενηθὴ Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γενετή. Ὁ τύπ. γενεθὴ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐγεννέθα παθ. ἀορ. τοῦ ρ. γεννώ. Βλ. Ἀ. Παπαδόπ., Λεξικογρ. Δελτ. 7 (1955), 40.

Ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως, ἡ γέννησις λόγ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): *Φρ. Ἀπὸ γενεθῆς (ἐκ γεννήσεως), οἶον: Ἀπὸ γενεθῆς ἀέτ' ἔτουν (ἐκ γεννήσεως τοιούτον ἦτο) Σταυρ. Ἀπὸ γενεθῆς τυφλὸς ἐν' Τραπ. Ἡ φρ. ἐκ γενετῆς ἤδη εἰς τὸν Ὁμ. Ω 535 «ὡς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα | ἐκ γενετῆς» πβ. Κ.Δ. (Ἰωάνν. 9, 1) «παράγων (ὁ Ἰησοῦς) εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς». Συνών. φρ.: Ἀπὸ γεννήσεως, ἀπὸ γεννησιμιου, ἀπὸ γεννησιου, ἀπὸ τὰ γεννητᾶτα, ἀπὸ γεννητικου, ἀπὸ γεννητῶντας.*

γενεύω Πελοπν. (Λάστ.) γινεύου Θράκ. (Καλαμ. Λούπιδ.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. γενεύομαι Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γένος ἡ γενεά. Κατὰ Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 15-17 (1921), 49 πιθανὸν ἐκ τοῦ ρ. συγγε-

